

Titan.

Stojim na gori sam.
 Nad mano, pod menoj besni viharna noč.
 Ognjeno se nebo odpira
 in grom bobni, kakor neba
 bi rušil se obok.
 Ne veka čuk in volk ne tuli,
 po duplih, jamah se je vse poskrilo:
 Ta bojazljivi svet!
 Ne vidim žive duše,
 zaprlo v tesne hrame se je vse;
 nad mano, pod menoj besni viharna noč.
 Nebo, nebo za eden hip očem
 posodi mojim blisk ognjeni,
 le edenkrat bi strahovito,
 grozeče se ozrl po svetu rad,
 le edenkrat pogledal bojazljivcem
 v oči poniglave in plašne,
 da strepetali bi kot črvi!
 Nebo, nebo, le za trenotek grlu
 posodi mojemu bobneči grom —
 le edenkrat zarjul bi rad,
 da čuje celi svet:
 Sovražim te, zalega
 človeška, iz srca! . . .

Kazimir Radič.

Prišel bo čas . . .

Prišel bo čas, in pota naju
 se bodeta ločila,
 in v daljnem tam in tujem kraju
 me boš ti pozabila.

 Jaz pa bom šel sam dalje . . . dalje,
 brez ciljev, brez pomoči.
 Ah, cilje moje vse končal je
 dih tvoje duše žgoči!

A. Gradnik.